

tržiški Vestnik

LETO IX. — ŠT. 19

GLASILO, SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNIH LJUDI TRŽIŠKE OBČINE

Izdajatelj: Zavod »Tržiški vestnik«, Tržič — Urejuje uredniški odbor. Glavni urednik Vlado Erjavšek — Tiska tiskarna »Gorenjski tisk«, Kranj — Naslov uredništva in uprave: Tržič, Cesta JLA 3. Tel. 255 Številka — računa pri KB 607-705-2-189 — Celoletna naročnina 360 din, posamezna številka 15 din

Z enotnim delom bomo dosegli napredek

Pretekli torek je bil v sejni dvorani Občinskega ljudskega odbora plenum Občinskega komiteja Zveze komunistov, na katerem so razpravljali o nekaterih najbolj perečih vprašanjih in o delu organizacij Zveze komunistov po podjetjih in na terenu. Uvodni referat je pripravil sekretar Občinskega komiteja, tovariš Zdravko Tomažin, ki je kritično ocenil nekatere pomanjkljivosti v delu naših družbenih organizacij in nakazal smernice, kako naj se te organizacije v bodoče lotevajo problemov, da bodo imele pri svojem delu kar največ uspeha.

Vsi občani smo lahko zadovoljni z izpolnitvijo polletnega plana, saj ga je industrija presegla za 1 odstotek, narodni dohodek za 3,6 odstotka in čisti dohodek za 4,1 odstotka. Vse te uspehe smo dosegli z manj zaposlenimi, kot predvideva družbeni plan.

Letos opažamo, da se je tudi produktivnost precej dvignila, kar moramo pripisati ugodni tarifni politiki, predvsem novim načinom nagrajevanja po učinku in na enoto proizvoda. Mnogo smo tudi dosegli z boljšo organizacijo dela in z obnovitvijo nekaterih obratov po podjetjih.

Vse to je vplivalo, da je narodni dohodek porastel v pri-

merjavi z lanskim letom za 2,7 odstotka. Po izpolnitvi obvezno-

Komuna postaja samostojna pri organizaciji in razvoju gospodarstva na svojem področju

Tovariš sekretar je govoril še o dekoncentraciji funkcij in sredstev iz višjih organov na nižje. Ze dalj časa govorimo o potrebi in nujnosti prenosa kompetenc in sredstev na nižje državne organe — komune. To vprašanje je postalo še posebno aktualno po V. kongresu SZDL, ki je prav tu sprejel več po-

sti do družbe in skladov, pa podjetja sama razpolagajo z ustvarjenim dohodkom. Prav tu pa se še pojavljajo marsikateri nepravilnosti, o katerih bo treba tudi spregovoriti in jih odpraviti.

Tudi osebni dohodki zaposlenih so se letos močno povečali, predvsem v gradbeništvu, industriji in trgovini.

Prav zaradi takih uspehov je prav, da bi po podjetjih organi-

zacije Zveze komunistov, skupaj s sindikalnimi organizacijami in vodstvi napravile analize, kaj je vplivalo na povečanje proizvodnje, na povečanje čistega dohodka in koliko so k temu pripomogli posamezniki.

Iz teh analiz bi lahko izluščili marsikaj, kar bi pomagalo pri sestavi prihodnjega letnega plana. Te analize bi morale prikazati res takšno stanje, kakršno je sedaj v naših podjetjih.

Dobri odnosi rodijo zadovoljstvo vsakega posameznika

Med svojim izvajanjem je tovariš Tomažin posvetil precej pozornosti medsebojnemu odnosu v podjetjih in ustanovah. Med drugim je dejal: »Vemo, da dobri odnosi na kateremkoli mestu rodijo zadovoljstvo vsakega posameznika. Vsakdo, ki je zadovoljen, ima večje veselje do dela in s tem pripomore k večjemu gospodarskemu uspehu kolektiva, h kateremu pripada.

Kadar pa govorimo o odnosih, pa moramo vedeti, da morajo temeljiti na pravilni delovni disciplini, na pravilnem odnosu predpostavljenih do podrejenih in obratno ter na zavesti kolektivne odgovornosti za uspeh podjetja.

Prav pogosto pa nekateri ljudje nepravilno razumejo dobre odnose. Tako se zgodi, da drug drugega predlagajo za boljše položaje, pa če so zanje sposobni ali ne. Prav tako predlagajo drug drugemu boljše prejemke zgolj zaradi »DOBRIH ODNOSOV«, ne pa na podlagi njihovega dela. Če tem ljudem pri teh namerah kdo nasprotuje, pa so »dobri odnosi« že skaljeni. Po-

tem užaljeni letajo od funkcionarja do funkcionarja in jih nadlegujejo z vprašanji: »Le kaj imajo proti meni, saj mi že zaradi prejšnjih zaslug pripada tak in tak položaj.«

Večkrat je potem na teh vprašanjih angažirana kopica ljudi med delom in prostem času. Zgoditi pa se tudi, da je to predmet razprav celo na sestankih osnovnih organizacij Zveze komunistov. Ne mislim, da je povsod tako, bilo pa je v zadnjem času več takih primerov v naših kolektivih. Vse to izvira predvsem iz tega, ker smo kadrovske politiki posvečali premalo pozornosti in imamo še dosti takih, ki stremijo za boljšim položajem, veliko premalo pa takih, ki bi bili sposobni na teh položajih delati. Zato bodo morale osnovne organizacije o teh problemih večkrat razpravljati, a ne kot socialna ustanova, ampak v smislu ekonomskega napredka podjetja ali ustanove. Le na ta način in s tako politiko bomo imeli uspehe pri reševanju raznih gospodarskih vprašanj in le na podlagi tega bomo ustvarili v podjetjih boljše odnose.«

membnih zaključkov. Ponekod so marsikaj iz teh sklepov že uresničili, čeprav ni bilo izdanih še nobenih predpisov.

Seveda pa težko govorimo o samostojnosti občine pri reševanju gospodarskih vprašanj, če zato nimamo denarja. Samoupravni organi v podjetjih imajo že zakonsko določeno, da z ostankom sredstev, potem ko poravnajo družbene obveznosti, razpolagajo sami. Prav iz tega dela sredstev, ki jih bomo ustvarili na področju komune, bomo morali v prihodnje formirati tudi sredstva komune. Koliko pa bo teh sredstev pa je odvisno od gospodarske zmogljivosti področja, od zainteresiranosti proizvajalcev, ki bodo samo odločili, koliko bodo dali komuni. Tu pa ne gre samo za stanovanja, ureditev naselij in komunalnih vprašanj, temveč prav za vse ustanove in politične organizacije. Prav o vsem bodo v prihodnje ljudje sami odločali.

Iz dosedanje prakse pa vemo, da so podjetja dala sredstva občini bolj iz usmiljenja, kot pa iz potrebe, da bodo občani s temi sredstvi pridobili nova stanovanja ali pa kakšno drugo potrebno ustanovo.

Vedno je bilo mnogo razprav v samoupravnih organih, ali naj dajo sredstva občini, ali ne, vse premalo pa so razpravljali, ali nam je ta ali oni objekt potreben.

S prenašanjem funkcij na nižje organe pa se ne prenašajo samo pravice, temveč tudi dolžnosti in odgovornosti. Tu se nam poraja vprašanje ali smo s kadrom, ki sedaj vodi komunono, sposobni prevzeti te dolžnosti. Dokler je bilo vse naše gospodarstvo planirano od vrha navzdol, je bila naloga občinskih službencev, da so te plane samo iz-

vrševali, ker so že naprej vedeli koliko bodo od tega imeli. Takrat smo stvari lahko reševali še aktivistično, sedaj pa, ko postaja komuna samostojna pri organizaciji in razvoju gospodarstva na svojem področju, pa bo postala tudi odgovorna za razvoj gospodarstva.

Ce pa hočemo to doseči, moramo izdelati razne analize gospodarskih organizacij in na osnovi teh perspektivne načrte za razvoj gospodarstva v naši komuni. Prav za to stvari pa je nujno potreben strokovni kader, ki pa ga imamo pri nas premalo. Še s tako pridnostjo in poštvalnostjo ne more doseči nihče več, kot pa je sposoben.

Naši proizvajalci so izvolili svoj zbor pri občinskem ljudskem odboru, ki pa večkrat samo poslušala poročila in potrjuje razne odloke, premalo pa razpravlja o izredno važnih vprašanjih za življenje komune. Prav na sestankih zbora proizvajalcev naj bi prišla do izraza enotna mnenja za naš nadaljnji gospodarski razvoj.

Samoupravni organi v podjetjih so v tem že precej pred zborom proizvajalcev, saj na sestankih ne rešujejo le tisto, kar je napisano v raznih zakonikih, ampak tudi živo razpravljajo o gospodarjenju in prenašanju gospodarske politike na celotni kolektiv. To moramo tudi razumeti, ker vemo, da gre tu le za gospodarstvo enega kolektiva, od katerega so odvisni mesečni prejemki vsakega delavca. Prav tako vzdušje in zanimanje za probleme bomo morali doseči tudi v občinskem merilu.

Vseh teh nalog ne bo mogoče izvesti samo po oblastni liniji in s pomočjo samoupravnih organov, pač pa bodo morali tu pomagati (Nadaljevanje na 2. strani)

DESET LET DELA IN USPEHOV

Dne 9. septembra je poteklo 10 let, odkar so v tovarni Runo izvolili svoje prve zastopnike v delavski svet, ki je sprejel podjetje v upravljanje. To niso bili rožnati časi, premagovati je bilo treba nešteto težav, s katerimi se je boril kolektiv. — Sedaj, po desetih letih, kolektiv usnjarjev ve zakaj se je vsa ta leta boril in trdo delal, pred njim se kaže jasna in svetla perspektiva.

V Runo so v spomin na prve volitve v delavske svete pred nedavnim proslavili desetletnico samoupravljanja. Že ob dvanajstih so utihnili stroji in delavci so odšli domov. Popoldne je zasedal delavski svet, tokrat je bila seja svečana in kratka, na kateri je predsednik delavskega sveta Flore Radon spregovoril o delu samoupravnih organov v preteklih 10 letih. Slavnostne seje so se udeležili poleg članov delavskega sveta tudi sekretar občinskega komiteja ZKS Zdravko Tomazin, predsednik občine Lovro Cerar, predsednik občinskega odbora SZDL Stane Mešič in številni drugi gostje.

Po seji so si gostje ogledali tovarno, kjer so jim člani ko-

gem oddelku stoji modern stroj Fulminosa za brušenje usnja, v izdelovalnici pa je naj sodobnejša naprava za barvanje usnja, ki deluje na principu fotocelic. Poleg te naprave je mogočen hidravlični likalni stroj, najmodernejši v Jugoslaviji, ki dela čisto avtomatsko in ima ogromen pritisk 500 kg na cm².

Vsi ti novi stroji bodo omogočili lažje delovne pogoje, celotnemu kolektivu pa znatno večji zaslužek. Rekonstrukcijska dela in nabava novih strojev so že do sedaj veljala približno 70 milijonov dinarjev. Velik polet in želja po moderni tovarni sta omogočila, da bodo z rekonstrukcijo končali že pred rokom, to je januarja prihodnjega leta.

Upokojenci na zborovanju kolektiva

Na zborovanju je predsednik delavskega sveta, **Flore Radon**, obudil spomine na 10 let življenja podjetja, ki ga opravljajo delavci sami.

Zaznamovali so velike uspehe, bili pa so tudi izredno težki trenutki. Najkritičnejše je bilo v podjetju 1956. leta, ko so morali postaviti prisilno upravo. To stanje je bilo izboljšano in proizvodnja ter storilnost sta hitro naraščali. Od 1956 do 1959 se je brutoprodukt povečal od 613.943 tisoč na 836.220 tisoč ali za 36,2 odstotka. Vzporedno so v tem času zgradili in obnovili 14 stanovanj, v podjetju je začela obratovati mlečna restavracija, v Umagu pa so uredili počitniški camping, kjer je do sedaj preživel letni dopust 930 članov kolektiva.

Pred organe samoupravljanja pa se postavljajo še številna pereča vprašanja, ki jih bodo morali odpravljati. Delavsko upravljanje bo treba še razširiti, da bo dobilo pravo vsebino in obseg, da bo res vsak delavec čutil, da je odgovoren za gospodarjenje podjetja.

Delavski svet in upravni odbor bosta morala o vsem novem poročati in pravilno seznanjati delavce, ker le tako bodo vedeli zakaj pravzaprav gre in s tem bodo organi upravljanja odstranili marsikatero neopravičeno

negodovanje. Obrtniška miselnost je še vedno precej trdna in tudi z njo bodo morali čimprej prekiniti, ker tovarna prehaja v krog modernih tovarn z veliko proizvodnjo.

Delavski svet in vsi člani kolektiva morajo začeti skupno s problemi podjetja, obravnavati tudi probleme skupnosti, saj drug brez drugega ne moreta živeti.

V 10 letih je šlo skozi organe delavskega upravljanja 216 delavcev, delavski svet pa je v tem času sto petdesetkrat zasedal. Ti dve številki povesta, da je kolektiv Runo pravilno razumel bistvo delavskega upravljanja in da bo tudi na tem področju še napredoval.

Z zborovanja so člani kolektiva poslali pozdravno brzojavko Republiškem odboru Zveze sindikatov usnjarških delavcev Slovenije, v kateri so obljubili, da se bodo trudili, da bodo v naslednjih letih dosegli še večje uspehe.

V imenu upokojencev se je za povabilo na zborovanje in zabavo zahvalil tovariš Fronc in podaril napredek podjetja v zadnjih letih in obudil spomine na čase, ko je bilo tržiško usnjarstvo v največji krizi.

Po zborovanju so vse člane kolektiva pogostili, nato pa se je razvila sproščena zabava.

Predsednik delavskega sveta Flore Radon govori na zborovanju

lektiva razkazali obrate. Runo pred leti in danes! Nekdo, ki je že bil v podjetju pred leti in stopi v tovarniške prostore danes začuden obstane, starega Runa ni več, moderni stroji so zamenjali stare. Moderna tehnika prodira tudi vse bolj v usnjarške tovarne.

Nekdo razlaga: »Če smo hoteli moderno urediti izdelovalnico in pri tem redno obratovati, smo morali delati, medtem ko so zidarji rušili strop in postavljali novo betonsko ploščo. Ni bilo prijetno delati v takih pogojih, vendar smo vzdržali, danes nam ni žal.«

Res se je v dveh letih tovarna zelo spremenila. Pasting naprava omogoča hitrejšo in kvalitetnejšo sušenje usnja. V dru-

Po ogledu tovarniških prostorov so odšli gostje v Sindikalno dvorano, kjer se je zbral celoten kolektiv na slavnostnem zborovanju. Na to prireditelje so povabili tudi upokojence kolektiva.

KMETIJSKA PROIZVODNJA

SADJARSTVO

Spomladanska pozeba, ki je povzročila precejšnjo škodo nekaterim sortam sadnega drevja, je tudi vzrok, da je bila letina sedja nižja, kot je bila predvidena po planu. Posebno občutna škoda je bila na orehih, ki so popolnoma pozebli, druge sadne sorte pa v večji meri niso utrpeli škode zaradi pozebe.

Za organizacijo sadjarske proizvodnje in ureditev plantažnih nasadov na območju Kovorja, Bistrice in Leš je že določen okvirni obseg posameznih nasadov. Elaborat za zgraditev teh nasadov bodo izdelali strokovnjaki Okrajne zadrudne zveze iz Kranja. Na območju, ki je primerno za sadjarstvo, bodo sčasoma nastali strnjeni plantažni nasadi, ki bodo obsegali 30 hektarov površine.

Take nasade bodo uredili v Palovičah, Lešah, Brezjah pri Tržiču in Kovorju. — Podrobne geološke in pedološke raziskave

bodo opravili strokovnjaki Zadrudne zveze iz Kranja.

Na posestvu Brdo je kmetijska zadruga izvršila nekatere agrotehnične ukrepe, in sicer polno gnojenje, da bi se povečala količina dušika in humusa v zemlji, obrezali so sadno drevje in ga očistili, v jeseni pa bodo temeljito gnojili z umetnimi gnojili in posadili manjkajoča drevesa.

ZIVINOREJA

Ugodna letina za proizvodnjo krmnih rastlin in pa povečanje površine travnikov v kooperaciji sta ustvarili ugodne pogoje, da se bo število goveje živine povečalo. Zboljšanje krmne baze bo vplivalo tudi na večjo živinorejsko proizvodnjo. Junija je komisija za izdelavo predlogov o skupnih pašnikih začela z delom. Doslej je komisija pregledala vse planinske pašnike. Sedaj bo morala opraviti še vrsto analiz, da bo potem lahko do-

ločila okoliš planin, ki je za število živine v naši občini dejansko potreben.

Zaradi bližine mesta, kjer privatni proizvajalci prodajajo precejšnje količine mleka neposredno potrošnikom, plan odkupa mleka ne bo povsem dosežen. — Kljub temu pa se bo v primerjavi z lanskim letom odkup povečal za 30.000 litrov mleka.

Pogodb o pitanju govedi in prašičev zadruga letos niso sklepale, ker poteka celoten odkup preko zadrug in pa zato, ker danje pasme govedi in prašičev niso primerne za intenzivno pitanje.

GOZDARSTVO

Za letos so plan poseka pripravili na podlagi gozdno gospodarskega načrta in evidence o poseku lesa v prejšnjih letih. Iz evidence poseka je razvidno, da gozdni posestniki, — ki imajo majhne površine gozdov, preračunajo letni posek tako, da

(Nadaljevanje s 1. strani)

litično delati organizacije ZK, SZDL, LMS in sindikalne poročnice. Vse te organizacije bodo morale delati složno, ne pa druga preko druge.

Idejni vodja vseh ostalih organizacij pa bi morale biti osnovne organizacije Zveze komunistov.

Tovariš sekretar in govorniki v razpravi so še precej govorili o stanovanjskih skupnostih, o obratih družbene prehrane in o otroških ustanovah.

Milan Koprivnik: Že čutimo potrebo po obratnih delavskih svetih

Na prvem zasedanju novoizvoljenega delavskega sveta so izvolili za predsednika tega samoupravnega organa v Bombažni predilnici in tkalnici Milana Koprivnika. Tovariš Milan dobro pozna svoje podjetje in zato uspešno opravlja odgovorno funkcijo.

»Vaš kolektiv je precej velik in imate samo en delavski svet. Ali ste mogoče že razmišljali o obratnih delavskih svetih?«

»Kljub temu, da ima naš centralni delavski svet 45 članov in je torej številčno močan, pa se vedno bolj kažejo potrebe po obratnih delavskih svetih. Mislim, da je neki zarodek obratnih delavskih svetov pri nas že v obratnih tarifnih komisijah, ki pa obravnavajo samo tarifno politiko in ne vseh vprašanj, kot bi jih obdeloval delavski svet v nekem obratu. Tovarniški komite Zveze komunistov, sindikalna podružnica in pa upravni odbor so že razmišljali o teh svetih, ki bi bili zaradi večje informiranosti delavcev res že potrebni. — Centralni delavski svet bi tako dobil tudi več pobud za svoje delo prav od delavcev, ki bi v manjših organih samoupravljanja intenzivneje sodelovali.

Tovarniški center za izobrazbo že proučuje sisteme dela v nekaterih tujih podjetjih, ki že imajo obratne delavske svete.«

»Povsod so že obravnavali in analizirali polletne gospodarske uspehe in razpravljali o delu v drugem polletju. Je morda tudi vaš delavski svet na zadnjem zasedanju razpravljaj o prav takih problemih?«

»Se več, kot samo to! Poleg poročil enajstih komisij, ki delajo v našem podjetju, smo poslušali tovariša direktorja, ki nam je obrazložil že plan za prihodnje leto.

V letu 1961 ne računamo na bistveno povečanje storilnosti, ker tehničnih norm, ki so že sedaj zelo napete, ne moremo bistvespreminjati. Rekonstrukcija predilnice bo kmalu končana, kar

imajo nekateri posekano že za več let naprej.

Nasprotno pa gozdni posestniki, ki imajo velike gozdove, ne posekajo celotnega letno dovoljenega etata. Zato bodo morali nekaterim zavračati prošnje za posek, druge pa prisiliti s sečnimi nalogi, da bodo izvršili plan. Letošnji plan je bil v celoti izvršen že skoraj v prvem polletju, ker sečna dovoljenja izdajajo že oktobra za naslednje leto.

Poslovna zveza za gozdno in lesno gospodarstvo Kranj je izvršila v prvem polletju pogozdovanje in izpopolnjevanje gozdov. Obžetev, čiščenje in nego podsejka pa bodo izvršili v drugem polletju.

Letos so pričeli z gradnjo gozdne ceste Lom—Javornik. Iz gozdnega sklada je za gradnjo za letos namenjenih 6 milijonov dinarjev, ljudski odbor pa je prispeval 600.000 dinarjev. Do sedaj so porabili že približno 5 milijonov iz gozdnega sklada in vseh 600.000 dinarjev od občinskega odbora.

bo močno vplivalo na večjo proizvodnjo.

Nov obrat tkalnice, ki bo gotov do konca prihodnjega leta, bomo popolnoma avtomatizirali. — Uvozili bomo več kot 400 statev iz Združenih držav Amerike. Te zelo moderne stroje bomo dobili precej poceni, ker so jih nekaj časa že rabili.

Po popolni rekonstrukciji in avtomatizaciji se bo proizvodnja povečala za 12.000.000 kvadratnih metrov ali v odstotkih za skoraj 200 odstotkov. Vse to bomo uresničili do leta 1965. Tako visoko proizvodnjo pa bomo dosegli, ne da bi povečali število zaposlenih delavcev.«

»Na čem pa temelji nagrajevanje v vašem podjetju?«

»Pri nas nagrajujemo največ po enoti proizvoda. — Podjetje imamo razdeljeno na ekonomske enote: predilnica, tkalnica, be-

lilnica, mehanična delavnica, električna delavnica, zunanji obrati in uprava.

Osnova za izračunavanje za služka so nam »stočke«, katerih vrednost raste ali pada, odvisno od proizvodnje.

Vsak obrat zase je celota, ki sam odloča, kakšen bo zaslužek. Mehanična delavnica, elektro delavnica in zunanji obrati pa so vezani na uspeh osnovnih obratov.«

»Kakšni pa so odnosi med samoupravnimi organi in upravo podjetja?«

»Na to vprašanje lahko odgovorim samo z besedo DOBRI. V tem odgovoru ne mislim hvaliti, vendar, odkar je zopet v našem kolektivu direktor ing. Žitnik, je celotni kolektiv zelo zadovoljen. Vsakdo se z direktorjem lahko pomeni o vseh mogočih težavah, nihče nima strahu pred njim —

Milan Koprivnik

medtem ko prej še zdaleč ni bilo tako. Direktor pa s svojim odnosom do podrejenih močno vpliva tudi na druge vodilne uslužbence, ki so res dobri. Mislim, da bi to povedal vsak delavec. Vsakdo pa mora vedeti, da se delati po svoje ne da.«

Dvanajstkrat je že dala kri

Požrtvovalnih krvodajalcev je pri nas že precej, vendar težko najdemo take, ki so že več kot desetkrat dali kri zato, da bi neznanemu bolniku rešili življenje. Ena med temi redkimi je Vida Dolinarjeva, 47-letna delavka iz Retenj, zaposlena v tovarni Pelko, obrat III. Tovarišica Dolinarjeva ima zlato značko krvodajalstva, ki jo je lani prejela na Golniku. Naprosil sem jo, naj mi odgovori na nekaj vprašanj.

»Kaj vas je pripeljalo do tega, da ste postali tako požrtvovalna krvodajalka?«

»Tako je po osvoboditvi, ko je bilo po bolnišnicah ogromno ranjenecov in bolnikov iz borbe, sem večkrat slišala, kakšna silna potreba je po krvi. Nisem pomislila na zbadanje z iglami, ampak sem šla v Ljubljano z edino željo, da bi bila tudi moja kri dobra in bi pomagala z njo trpečim. Na pregledu so ugotovili, da sem zdrava in da lahko dam nekaj svoje krvi. Takrat sem prvič začutila prijeten občutek, da bom lahko nekemu pomagala. — Potem sem vsako leto redno dajala kri.«

»Kakšni občutki pa vas navdajajo, ko vam jemljejo kri?«

»Vedno imam pred očmi tiste nesrečne ljudi, ki se bore s smrtjo in, ki jih lahko reši le kri krvodajalcev. Pomislim, kako hudo bi bilo, če bi sama potrebovala tujo pomoč, pa ne bi bilo nikogar, ki bi mi pomagal. Mislim, da je zavest: pomagati znanemu ali neznanemu bolniku najboljši občutek vsakega krvodajalca.«

»Že več let je tudi na Golniku transfuzijska postaja, ki zajema krvodajalce tudi iz naše občine. Ali ste tudi vi že dali kri na Golniku?«

»Na Golniku sem dala kri šele trikrat. 1952 sem bila namreč operirana in nekaj časa nisem mogla dajati krvi, od 1956 dalje pa zopet vsako leto dam nekaj svoje krvi.«

»Ali ste že kdaj pomislili, koliko časa boste še dajali svojo kri?«

»Na kaj takega res še nisem pomislila, ker je potreba po kr-

vi tako velika, da mi dovolj, če nekdo da kri le enkrat. Kri bom dajala toliko časa, dokler bo še lahko služila bolnikom.«

»Dvanajstkrat ste že dali kri in mnogo ljudi ve za to. Ste morda s svojim svetlim vzgledom in z agitacijo tudi vi pridobili novih krvodajalcev?«

»Večkrat se s sodelavkami in drugimi znanci ter sosedi pogovarjam tudi o krvodajalstvu. — Seveda pa je vsak začetek težak.

Veliko jih je, ki bi radi dajali kri, pa jih hudi strah, ki je čisto

odveč, odvrne od tega plemenitega dejanja. Vsakdo, ki preмага strah pred iglami, postane vnet krvodajalec. Vsako priložnost uporabim, da bi pridobila novih ljudi za to humano dejanje in velikokrat mi je že uspelo.

Naj vam povem še, da so vsi člani osnovne organizacije Zveze komunistov iz Križev pred nedavnim dali kri. To organizacijo in druge požrtvovalne krvodajalce bi morali posnemati še ostali in tako po bolnišnicah ne bi bili nikdar v zadregi, ko je s krvjo treba reševati življenja bolnikov ali ponesrečencev.«

R A Z P I S

Vzgoja mladine mora poleg drugih področij zajeti tudi pravo mladim na zakon in družinsko življenje. Ta potreba narekuje načrtno izobraževanje mladine v **ŠOLI ZA ŽIVLJENJE**, ki se je letos na novo ustanovila pri Delavski univerzi. Program obsega naslednje teme:

1. Družina v socialistični družbi
2. Kaj morata vedeti fant in dekle o sebi
3. Odnosi med fantom in dekletom
4. Ljubezen in spolnost
5. Zrelost za zakon in izbira zakonskega druga
6. Od spočetja do poroda
7. Pogoji srečnega družinskega življenja
8. VI VPRAŠUJETE — MI ODGOVARJAMO

Predavanja v **ŠOLI ZA ŽIVLJENJE** bodo vsak drugi četrtek ob pol osmih zvečer v učilnici Centra za izobrazbo BPT. Pričetek predavanja bo v začetku novembra. Šolnina znaša 300 din in se plača v dveh obrokih po 150 din.

Mladinke in mladinci vpišite se v **ŠOLO ZA ŽIVLJENJE** pri mladinskem aktivu vašega podjetja! Vpis za ostale interesente bo vsako dopoldne od 10. do 15. oktobra v pisarni SZDL Tržič (poslopje ObLO, tržnica desno).

O B V E S T I L O

Izkušnje kažejo, da povzroča odvajanje stanarine nekaterim blagajnikom hišnih svetov precejšnje težave. Njim v pomoč priredi Delavska univerza Tržič ob sodelovanju s Komunalno banko poseben seminar, v katerem se bodo seznanili blagajniki hišnih svetov ter predsedniki in tajniki stanovanjskih skuposti s poslovanjem hišnih svetov z banko. Seminar bo trajal predvidoma eno popoldne. Po potrebi in dogovoru s slušatelji se bo podaljšal še za eno popoldne. Seminar bo sredi oktobra. Po nalogu Občinskega ljudskega odbora Tržič je obisk seminarja obvezen za vse blagajnike hišnih svetov. Blagajniki naj prinese s seboj vse obrazce za blagajniško poslovanje in blagajniško knjigo! O kraju in času seminarja bodo prejeli blagajniki še posebna obvestila.

DELAVSKA UNIVERZA
TRŽIČ

Obiskal je Združeno arabsko republiko

Vsestranski dobri odnosi med Jugoslavijo in Združeno arabsko republiko so pripeljali tudi do sodelovanja mladine teh dveh držav. Letos je skupina naših mladincev obiskala Združeno arabsko republiko. V tej skupini je bil tudi Janez Ivnik, ki sem ga po nedavnem povratku naprosil, naj našim bralcem pove nekaj o tej prijateljski deželi in njenih ljudeh.

»Zakaj si odpotoval v Združeno arabsko republiko?«

»Mednarodna izmenjava mladine med našima dvema državama je vsako leto večja in tako nas je letos dvajset jugoslovanskih mladincev odšlo v Egipt, kjer smo delali šest dni na avtomobilski cesti pri Baltimu ob Sredozemskem morju, ves preostali čas pa smo porabili za ogled Egipta in za spoznavanje družbenega sistema Združene arabske republike.«

»Tvoji vtisi?«

»O mojih vtisih, ki so zelo močni, je na kratko težko govoriti.«

Združena arabska republika je še mlada država, ki še poskuša graditi socializem, pri tem pa, seveda, mnogokrat naleti na silne težave. Tako vidimo na eni strani ostanke starega razkošja, na drugi strani pa še silno bedo in revščino. Najbolj pa smo povsod občutili, da je prijateljstvo z našo državo res pristno in trdno.

Ogledali smo si industrijska podjetja in zgodovinske zanimivosti Egipta. V Mahala Kobri smo bili v največji tekstilni tovarni na Srednjem vzhodu, ki zaposluje 15.000 delavcev, poleg tega industrijskega veličana pa smo si ogledali še številna manjša podjetja.

Najbolj pa so nas navdušili ostanke stare egipčanske kulture,

piramide, narodni muzej v Kai-ru in še številne druge lepote te dežele.«

»Kaj pa mi lahko poveš o Kai-ru, glavnemu mestu Združene arabske republike?«

»Za nas je bil najbolj zanimiv stari del mesta, kjer je vse polno malih delavnic, številne predmete pa izdelujejo kar na ulicah. Ta konec mesta nas je spominjal na indijske bazarje, kot jih vidimo v filmih. Nepopisen vrvež, gneče, to je za Evropejce nenavadno.«

V modernih četrtih mesta pa je vse tako, kot v kateremkoli evropskem mestu, le življenje se popolnoma razlikuje.

Zelo smo se začudili velikemu številu športnih klubov, ki jih je kar preko 250 in vsak klub ima tudi svoj plavalni bazen, zgrajen v ameriškem stilu.

Ko smo si ogledovali nekdanje Farukove palače, se nismo mogli načuditi bogastvu, v katerem je živel nekdanji vladar Egipta.

Potem pa smo bili še 5 dni na oddihu v Aleksandriji, ki pa je čisto evropsko mesto.«

»Ste mogoče navezali kakšne tesne stike s tamkajšnjimi mladinskimi voditelji ali drugimi pomembnimi osebnostmi?«

»Sprejel nas je generalni sekretar Narodne unije, ki nam je pojasnil ustroj te njihove naj-

bolj množične organizacije in delo vodstva z mladino. Sprejel nas je tudi član Vrhovnega sveta, ki odgovarja za mladinske delovne akcije. V razgovorih z njima smo spoznali njihov družbeni sistem, ki pa je precej bolj zamočan kot naš.«

»Koliko časa pa že imajo delavske akcije mladine v Združeni arabski republiko?«

»V tej deželi so začeli z delovnimi akcijami mladine šele lani, videli pa smo, da so sistem in organizacijo kopirali od nas. Vendar še njihovi mladinci nimajo takih pogojev za delo kot pri nas. Za delovne akcije pa je tako navdušenje, da mladinec lahko sodeluje pri delu le štirinajst dni. Pri njih deklet ne sprejemajo v delovne brigade in mi, ki smo imeli s seboj tri dekleta, smo jih morali za toliko časa nastaniti v hotelu.«

S krvjo rešujejo življenja

V SEPTEMBRU SO DALI KRI

Vrhovnik Anton — Runo, Stibelj Gašper — Tov. fin. pohištv., Kokalj Vincenc — Kos, Marsič Ivan — PLM, Salberger Nadislav — Rumo, Rupačič Franc — Peko, Markič Milan — Kom. podj., Kopač Ciril — Peko, Hladnik Rok — Stepišnik Ernest — obrtnik, Valjavec Jože — Komunal., Gradišar Miro — Pošta, Dolinar Vida — Peko, Salberger Dora — Gradb. podj., Grile Marija — Gradb. podj., Česen Jerica — Peko, Solar Silva — Peko, Zupančič Alojzija — upok., Grosmajer Janez — BPT, Grebenc Angela — BPT, Markizeti Helena — BPT, Nunar Jože — BPT, Gosar Vlado — BPT, Dolinar Marija — BPT, Zupančič Ivan — Pošta, Knific Zvonimir — BPT, Jezernik Franc — BPT, Zech Heli — BPT, Jelenc Majda — BPT, Janc Nada — BPT, Zaplotnik Peter — BPT,

Perko Franc — Kos, Stipanič Nada — BPT, Zupan Margareta — ALKA, Jenko Metod — ALKA, Jazbec Jana — Peko, Štrukelj Karl — BPT, Brudar Anton — upok., Kaltnekar Zdravko — OLO Kranj, Kosmač Jernej — ISKRA, Jančič Marjan — Peko, Litrop Valerija — LIP, Bergant Marija — Peko, Ribnikar Vinko — OLO, Lončar Matevž — OZZ Kranj, Ribnikar Stefanija — upok., Marin Jože — Peko, Ribnikar Anton — Elektro - Tržič, Pečnik Karol — OLO Tržič, Dolinar Francka — gosp., Mohorko Janez Kos, Dobre Franc — DOZ Radovljica, Grah Julka — BPT, Gros Janez — Peko, Grah Emerik — OLO Tržič, Hladnik Gabrijel — ISKRA, Pavlin Jelka — BPT, Meglič Marija — Lepenka, Pangeršič Frančiška — BPT, Jezernik Jožefa — gosp., Perko Draga — LIP, Pjevočević Jožefa

— BPT, Muzik Jožefa — BPT, Černe Helena — BPT, Kenda Antonija — BPT, Smedic Stefan — BPT, Jagodic Jože — Rumo, Meglič Jože študent, Kotar Stanislav — BPT, Gros Florjan — Peko, Horvat Jakob — BPT, Lang Franc — Peko, Knific Ludvik — BPT, Močnik Stefan — Peko, Oblak Janko — Rumo, Janc Franc — BPT, Dežman Franc — Triglav, Uzar Justina — upok., Mekuč Alojz — Tov. pohištv., Golmajer Janez — BPT.

V tej rubriki bomo objavljali v vsaki številki imena krvodajalcev, ki bodo dali kri na Golniku.

POSNEMAJTE JIH TUDI VI!

Stroji o Nob

Dogodek iz minule vojne na Okroglem pri Kranju

Kakor vsako leto je bila proslava na Okroglem tudi letos.

Leta 1942, spomladi, so Nemci napravili hajko med Tržičem in Kranjem. Nekaj partizanov v tem gozdu je bilo v Kokraški četi. Tedaj je štela komaj 52 mož. Štirinajst partizanov se je prebilo skozi nemški obroč. Odšli so v votlino nad Savo. Stane Zagar se je spomnil na Pavla Kerna z Dobrave. Ponj je poslal Iv. Stroja. Kern je prišel v votlino in jim obljubil, da jim bo preskrbel hrano in zdravnik. Obvezal je Zagarjevo nogo in odšel. Sel pa je k Nemcem in jih izdal.

Drugo jutro sta Smid in Planin odšla po vodo. Zagledala sta Nemce in zbežala. Smid je šel v votlino, Planin pa se je spustil po bregu do Save. Nemci so začeli streljati, a niso zadeli v

rov. — Partizani se niso hoteli vdati. Nemci so začeli streljati

Nepozabljeni spomini starega očeta

Zelo rada poslušam doživljaje, ki so se dogajali med vojno, naj bo to po radiu ali pa če mi jih kdo pripoveduje. Zato velikokrat sprašujem svojega očeta, kako je bilo v borbi. Veliko mi je govoril o veselih trenutkih, o težkih borbah, lakoti, o mrazu. Povedal mi je tudi, da je bil nekaj časa Titov kurir, na kar sem posebno ponosna. Vse mi je bilo všeč, a doživljam mojega starega očeta, ta mi je najbolj v spominu.

Moj stari oče ima samo 56 let. V času okupacije je bil desetlet desetine. Bil je hraber in ne-

ustrahšen. Kmalu so ga izdali njegovi sosede, zato so ga zaprli. Tudi sodili so ga na veliko let, a on se tega ni nič ustrašil. Dolgo je bil v ljubljanskem zaporu. Dobil je še veliko drugih prijateljev. Ko so Italijani kapitulirali, so Nemci zasedli vso Jugoslavijo.

Nektega dne so vsi kaznjenci morali iti delat v drugo kasarno. Hodili so štirje in štirje drug za drugim po ljubljanskih ulicah — bilo jih je okrog 150. Na čelu je bil eden nemških oficirjev. Zaželel si je, da bi mu

kot talce: Lada Smuka, Stanka Šmida in Daneta Rejca. Stanka Mlakarja pa so izpustili z namenom, da bo izdal partizane. V veliki bitki pa je padel nad Strahinjem. Planin je dva dni preživel do kolen stoječ v ledeni Savi. Od vseh teh štirinajstih partizanov je živ samo še Planin.

Vse to se je godilo 21. in 22. aprila 1942.

Tatjana Zaplotnik,
Pristava

ti ljudje, ki so bili lačni in pretepeni, prepevali po ulicah. — Nič se niso upirali, kar se je zaslislala pesem »Kosec koso brusiti«. Vsi ljubljanci so hoteli odpirat okna, vse je prišlo na ulice, saj so dobro vedeli, da je to partizanska pesem. Nemec je ponosno korakal med njimi, saj ni vedel, kaj poje.

Moj stari oče in njegovi prijatelji, ki so dočakali svobodo se še danes, kadar se srečajo, veselo nasmejejo temu dogodku.

Krajnovič Bosiljka
Križe

NOVA KNJIGA O TRŽIČU

II. knjiga Ivana Mohoriča: — **Zgodovina obrti in industrije v Tržiču**, ki je izšla ob letošnjem jubilejnem predilniškem prazniku, obsega 520 strani in je bogato ilustrirana. Njeno vsebino nakazuje avtor z naslednjim predgovorom:

»V okviru zgodovine tržiške industrije in obrti podaja pričujoča knjiga prikaz razvoja tržiške tekstilne proizvodnje od skromnih začetkov hišne industrije in samopreskrbe z domačimi surovinami in slovitih tržiških manufaktur do današnjega dne. Ko so začeli sredi preteklega stoletja opuščati domačo nošnjo irhovec, sukna in hodnega platna, je začela hirati domača tekstilna obrt in z njo ovčereja in kultiviranje lanu. Prehajali so vedno bolj na predelavo uvoženega bombaža.

Leta 1885 je stala tržiška proizvodnja na veliki prelomnici. Tržiške fužine so bile pasivne, proizvodnja železa po starem načinu nerentabilna. Fužine so se dolga desetletja borile za obstoj, končno pa so podlegle tehnični revoluciji, ki je koncentrirala vse gorenjsko železarstvo na Jesenicah. V Tržiču so ostale prostrane zgradbe fužinskih obratov in neusahljiv vir pogonske energije ob deročem Mošeniku ter nezaposleni delovni kadri.

Noben od domačinov ni tvegala, da bi obnovil tekstilno dejavnost ter zasnoval mehanizirano proizvodnjo bombaževine v stilu novih tehničnih pridobitev. Tudi ni kazalo, da bi se spričo pritiska nadmočne in številne sudetske tekstilne industrije moglo računati na uspeh, čeprav so imeli Tržičani najboljše pogoje za uspešno delo. Podjetniki, ki so prišli v Tržič, so bili za to spočetka ozkoprsni in polni nezaupanja, ker niso želeli tve-

gati mnogo. Začeli so s podružniškim obratom, ki naj bi šele dokazal svojo življenjsko sposobnost.

Graditev tržiške predilnice in mehanizirane tkalnice leta 1885 je poživela tradicije spretnosti in domnosti tržiškega tekstilnega delavstva. Pritegnila je tkalce in vseh krajev admirajoče hišne obrti po Gorenjskem, pa tudi iz daljnih krajev Slovenije, delovne kadre, ki so se udomacili v slikovitem tržiškem okolju, gradili, širili in modernizirali naprave Bombažne predilnice in tkalnice skozi dve generaciji, da sta se razrasli do današnjega obsega.

Prvo desetletje je vodil tržiški tekstilec boj za »biti ali ne biti«, za obstoj tovarne. Po petnajstih letih vztrajnega dela pa je premagal začetne težave in utrdil sloves podjetja. Ljubljanska, litijska in prebaldska predilnica so medtem preživljale hude krize in menjavale lastnike. Tržič je to kritično dobo uspešno preстал in vzdržal nadmočno konkurenco avstrijske industrije.

Zlom Avstrije in nastanek jugoslovanske države je ustvaril podjetju nove pogoje za razvoj in široke možnosti preusmeritve proizvodnje. Za te naloge je bilo potrebno tehnično izpopolnjevanje strojnih naprav, zajetje novih energetskih virov in vse večje avtomatiziranje obratov. — Tržiški tekstilec je končno sam vstopil v borbo, da pridobi vsaj skromni delež od splošne prosperitete podjetja.

V zavesti, da brani pridobitve lastnega dela, je med drugo svetovno vojno tržiški tekstilec tvegala in žrtvoval v narodnoosvobodilnih bojih vse, da prevzame po osvoboditvi to, kar sta ustvarjali dve generaciji, v last skupnosti ter upravljanje pod vod-

stvom voljenih organov delavske samouprave.

Pričujoči zgodovinski spis zajema v okviru prikaza nastanka, rasti in razvoja podjetja BPT kot glavne teme vso problematiko tekstilne industrije na slovenskih tleh skozi tri razvojna razdobja, njen položaj pod Avstrijo, preusmeritev pod Jugoslavijo, sodelovanje njenega ka-

dra v osvobodilnih bojih ter velike uspehe desetletnega organizacijskega dela pod delavsko samoupravo do leta 1960.

Delavskemu svetu in Upravnemu odboru BPT gre posebno priznanje, da sta s svojimi izpodbudnimi sklepi omogočila populariziranje gospodarske zgodovine naše najvažnejše industrijske panoge.

Knjiga spada v knjižnico vsakega Tržičana. Ker pa je naklada omejena, pohitite z nakupom!

Andrej Tišler proslavlja 30-letnico delovanja na Vajenski šoli

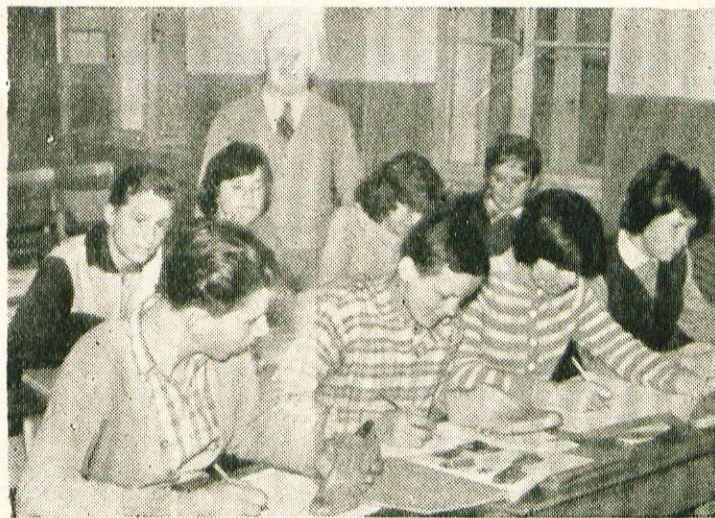
Včeraj je poteklo 30 let, odkar Andrej Tišlar poučuje čevljarstvo stroko na tržiški vajenski šoli.

Slavljenec se je rodil v Tržiču 1898. leta in po končani osnovni šoli vstopil v čevljarstvo obrtno šolo, ki jo je z uspehom končal. Čevljarstvo stroka ga je zelo veselilo in zato je kasneje obiskoval še več strokovnih tečajev in se nekaj časa izpopolnjeval celo na Dunaju. Vseskozi ga je vzpodbujal in mu preskrbel podporo takratni upravitelj obrtne šole Albin Lajovic, ki ga je 1930. tudi prosil, naj začne poučevati čevljarstvo stroko, ker je dotedanji učitelj Alojz Mehle

še v Radovljici, Skofji Loki in Kranju. Od tega leta dalje pa se je posvetil izključno vzgoji domačega kadra za čevljarstvo industrijo in obrt.

Poučevanje čevljarstvo stroka pa je težko, ker skoraj ni slovenskih učbenikov in mora tovariš Tišlar prebiti premnogo ur pri tujih knjigah in revijah, predvsem hrvatskih in nemških, da prevaja za svoje učence tisto, kar potrebujejo. Strokovne knjige in revije mu nudi tovarna PEKO.

Andrej Tišlar pa ni samo dober pedagog in predavatelj na Vajenski šoli, ampak ga poznamo tudi kot avtorja številnih za-

Andrej Tišlar s svojimi učenci

Med okupacijo

Moj oče je bil star komaj šestnajst let, ko so ga Nemci preselili junija 1941 skupno s starši v Srbijo v kraj Ivanica. Spomladni leta 1942 pa so šli iz Ivanice v Beograd, oziroma Zemun. V Zemunu se je zaposlil v tekstilni tovarni Vulkojšić. V tej tovarni je bil zaposlen dotlej, ko je odšel v partizane. Že v tovarni je dobil prve stike s člani osvobodilnega gibanja, kjer je sodeloval z zbiranjem in raznašanjem letakov in z vabili za vstop v OF. Že v letu 1943 je postal

član mladinske in SKOJ organizacije. V jeseni leta 1944 pa je prostovoljno stopil v partizane. Vključil se je v prvo brigado 6. proletarske divizije. V tej brigadi se je boril na pohodu skozi Djakovo, Sremsko Mitrovico, vse do Zagreba. Na Hrvaškem je ostal do jeseni leta 1946. Iz Zagreba se je vrnil v svoj rojstni kraj. Tako je preživel pet let v težkih in hudih bojih.

Milan Zupan
Kovor

Žalosten dogodek iz okupacije

V času okupacije, od leta 1941 do 1945, je bil sedež kovorske občine v kovorskem župnišču. — Takratni župan je bil nemčur Ernest Lukanc, ki so ga partizani ustrelili. V odgovor so Nemci sklenili ustreliti deset kovorskih mož in fantov. Ko so Kovorjani to zvedeli, so se takoj vsi moški poskrili, kamor je kateri vedel in znal. Drugi dan so Nemci pripeljali devet mož iz

Begunj, ki so jih sredi naše vasi ustrelili kot talce. Med njimi je bil tudi dobri, stari mož Lavička iz Tržiča. Vse talce so naložili na voz in jih odpeljali na župnijski vrt, kjer so jih pokopali v skupni grob. Medtem so zažgali v Grabnu hišo partizana Petra Blažiča, ker je pomagal pri ustrelitvi župana Lukanca.

Janez Klemenčič
Kovor

zbolel. Ko je začel poučevati, jenimivih sestavkov v našem listu. Kdo se ne spominja tistih števil Vestnika, ko je prinašal njegove spomine na čase, ko je bil zaprt v Begunjah in nato v Dachau? Mnogo je naš slavljence pisal tudi o tržiškem čevljarstvu in njegovi zgodovini ter o problemih naše Vajenske šole.

Tovariš Tišlar je po končanih tečajih napravil 1933. mojstrski izpit.

Vse do druge svetovne vojne je poučeval tržiški čevljarstvo stroko, med nemško okupacijo pa je bil kot zaveden Slovenec tri leta v koncentracijskem taborišču v Dachau.

Takoj po koncu vojne se je zopet vrnil domov in začel delati za obnovitev čevljarstva oddelka na Vajenski šoli. — Do 1948 je učil še na tedanji obrtni šoli v Križah, 1951 pa je bil stalno nastavljen na tržiški vajenski šoli. Zaradi njegovih zaslug za vzgojo mladih čevljarjev je bil 1952. leta odlikovan z Redom zaslug za narod III. stopnje.

Vsepoposod so ga potrebovali kot dobrega strokovnjaka in zato je vse do 1956. leta poučeval

Stevilnim čestitkam ob njegovem jubileju se pridružuje tudi uredništvo našega lista z željo, da bi bil tovariš Andrej še dolgo tako delaven in marljiv sodelavec našega lista.

Delavska univerza razpisuje mesto

**TEHNIČNEGA
SEKRETARJA**

Pogoj: srednja strokovna izobrazba

Prošnje pošljite Upravi Delavske univerze v Tržiču.

Takšna je bila MAJDA

Kadarkoli ti umrje prijatelj, znanec, sodelavec, ti je težko. Če je to starejši človek, še nekako razumeš. Če pa ti umrje nekdo, star komaj 21 let, s polno vero v življenje, srečo in delo ter je pri tem ves samo dober — pa težko razumeš.

Ceprav je Majda Jontez zrasla v Tržiču, je nisem poznal, dokler ni nastopila službe na šoli v Križah. Ob prvem srečanju sem z rahlim dvomom pogledal to drobno, tiho dekletce, češ, ali bo kos nekaterim razgrajenim v razredu. Vsi, od doma slabo vzgojeni otroci imajo namreč to slabo lastnost, da najraje nagajajo tistemu, ki jim je najbolj dober. Prve dni ji je bilo pač treba malo pomagati pri vzdrževanju discipline. — Prav kmalu pa je osvojila ves razred s svojo dobroto in prizadevnostjo pri pouku. Njen razred, njeni učenci, to ji je bilo vse. Po cele nedelje je risala, barvala, izrezovala in potem prinášala učila v šolo — samo, da bi jih naučila čimveč. Iz šole pa jo je še vodila pot v telovadnico Partizana k njenim ciebančkom.

Skromna in tiha je sedela v zbornici med nami. Mirno je poslušala naše razgovore in se tu in tam nasmehnila kaki naši šali. Kadarkoli sem ji rekel: »Majda, ali bi naredila to in to?« je takoj brez premisleka odgovorila: »Bom«. Pri vsakem prostovoljnem delu se je oglasila: »No, bom pa jaz.« Ko smo junija zaključili s poukom, je prišla k meni: »Drugo leto bi rada še enkrat drugi razred. Daj mi knjige in vse, kar je treba, da bom čez počitnice vse pripravila za prihodnje leto.« — Novo šolsko leto je pričela z eno samo mislijo, kako bo učila in študirala za strokovni izpit. S to željo je šla tudi obiskat svoji prijateljici in sošolki na Notranjsko, da bi se pogovorile o izpitu.

Potem pa v trenutku — konec! — Konec njenega življenja zaradi neprevidnosti neodgovornih ljudi na cesti.

V tridesetih letih službe sem se seznanil, skupaj delal in se razšel že z velikim številom učiteljev in učiteljic. Prišli so in odšli. Za enimi je ostala v meni trdnjša, za drugimi rahlejša sled, ne glede na dobo skupnega dela. Ko pa sem te dni jemal z urnika listke z Majdinim imenom, sem se šele popolnoma zavedel, da tako pridne sodelavke in dobre tovarišice ne bom srečal tako kmalu in da jo zato kolektiv in ne sam ne bom pozabil.

V zbornici je tiho — nekdo manjka. K. J.

OBISK NA PRIMORSKEM

V stari predaprilski Jugoslaviji je bilo mnogo ljudi, ki niso nikdar mogli, me imeli priložnosti potovati po naši lepi domovini. Danes pa je to drugače, skoraj ni kraja, kjer bi ne organizirali skupinskih izletov.

Tudi žene iz Križev so priredile izlet, ki jim bo ostal v prelepem spominu.

V megleno jutro smo odpotovale že zelo zgodaj zjutraj. Ko smo se vozile proti Kranjski gori, so se nam pokazale gore v vsej svoji krasoti. Postanek na Vršču, razgled in gorski zrak, so nas očarali. Kar težko smo se zopet spustile naprej v dolino k izviri Soče in nato po dolini Trente skozi Bovec v Kobarid, kjer je bil dveurni postanek. — Ogled mesta; grobnica padlih iz I. svet. vojne, spomenik »Goriškega slavčka« — Simona Gregorčiča, kateremu dela družbo doprnski kip Hrabroslava Volariča, vse to so si naše žene z zanimanjem ogledale. Nato pa spet veselo naprej skozi Tolmin, Most

na Soči do našega cilja Cerkna in bolnice »Franja«.

Mnoge naše žene se še dobro spominjajo prijaznega in veselega fanta Lada, ki je pokopan v Cerknem v skupnem grobu 47-tih. Da, to je bil namem našega izleta. Poiskati grob in položiti skromen šopek njemu, ki je eden od tisočih, ki so padli za lepše življenje nas in naših potomcev.

V Cerknem so nas pričakale žene in nam v pristrčnem razgovoru razkazale kraj. Bile smo na pokopališču, pri spomeniku sredi trga in še na kraju, kjer je padlo 47 borcev. Pri tem spomeniku nam je tov. Štucinova pripovedovala o tistih težkih dneh. Nato je dijakinja iz Učiteljišča v Tolminu recitala pesnitev, zloženo za 47 žrtev padlih na tem kraju. Vse naše žene so imele rosne oči. Pri spomeniku smo

se slikale. Povabile smo žene, da so se peljale nato z nami, ker smo obiskale še bolnico Franjo. Naše žene so bile presenečene in začudene nad konspiracijo bolnice, niso našle besed, samo gledale so in molčale. — Precej podpisov bolnikov — partizanov smo prečitale, ki so se zdravili v tej bolnici, med njimi sta bila še dva iz naše vasi.

Cas nas je priganjal. Poslovile smo se od prijaznih cerkniških žena.

In zopet smo bile na široki cesti. Utrujene, a vendar dobro razpoložene, smo se vračale proti naši lepi Gorenjski. Povsod lepo, doma najlepše!

Zenam pa bo ostal nepozaben spomin, kako lepa je naša domovina. Upam pa tudi, da to ni naš zadnji izlet na Primorsko.

Vida Dolinar

ZAHVALA

Ob težki izgubi našega sina in brata

FRANCA JANUŠA

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so ga spremili na zadnji poti, mu darovali vence in cvetje, ter sosedom za izkazano pomoč. Posebno zahvalo smo dolžni Mesarskemu podjetju Tržič, Zdravnici Mažganovi, duhovščini, godbi na pihala, pevcem in vsem, ki so na kakršen koli način sočustvovali z nami.

Tržič, 28. septembra 1960.

Zalujoči: oče in mati, zaročenka Micka, sestra Milena z možem, bratje Janko, Jernej, Jože z ženami, Konrad, Marjan in ostalo sorodstvo.

ZAHVALA

Ob bridki izgubi našega ljubega moža, očeta, starega očeta, strica, tasta in svaka

FRANCA ŠMIDA

se iskreno zahvaljujemo vsem prijateljem, znancem in hišnim sostanovalec, ki ste ga spremili na poslednji poti, mu darovali cvetje in vence ter nam izrekli sožalje. Obenem se zahvaljujemo zdravnikom, posebno pa dr. Mažganovi, ki so mu lajšali zadnje dneve življenja. Posebno zahvalo izrekamo delovnemu kolektivu Tovarne kos in srpov in Tovarni usnja **UTOK** Kamnik za slovo na zadnji poti in poklonjene vence ter duhovščini in pevcem.

Zalujoči: žena, sinovi in ostalo sorodstvo

Odlok

o določitvi delovnega časa upravnih organov občinskega ljudskega odbora Tržič

1. člen

Za vse upravne organe ObLO Tržič se določa obvezni delovni čas, ki traja:

- v ponedeljek, torek, četrtek in petek od 7. do 14. ure;
- v sredo od 7. do 12. ure in od 14. do 18. ure;
- v soboto od 7. do 12. ure.

2. člen

Za sprejemanje strank so določeni dnevi:

- v ponedeljek, sredo in petek od 9. do 12. ure; ob sredah pa še od 14. do 18. ure.

3. člen

Sprejemna pisarna ter matična služba sprejemata stranke vsak dan v rednem delovnem času.

Ta odlok velja od dneva objave v Uradnem vestniku okraja Kranj.

Tržič, dne 13. septembra 1960

Predsednik ObLO:
Lovro Cerar l. r.

T O V A R N A O B U T V E

Peko

TRŽIČ

vam nudi v svojih prodajalnah po vsej državi kvalitetno obutev v najnovejših vzorcih in ugodnih cenah. - Po končani rekonstrukciji smo povečali proizvodnjo